

1r Premi del Concurs "Kafka i la nina que se'n va anar de viatge"

Albert Ripoll
Escola Bergantí
El Masnou

l última carta

Aquell matí, en Franz es va despertar molt d'hora. Estava molt neguitós perquè aquella havia de ser l'última carta que escriuria la Brígida a l'Elsi... Quan la Dora es va despertar, es va adonar que en Franz estava molt inquiet. Se li va acostar per darrera de la cadira i li va fer un petó a la nuca. D'aquells petons silenciosos que acostumava a fer-li quan el veia preocupat. En Franz es va despertar dels seus pensaments...

- T'he de confessar una cosa, Franz. Saps el dia que volia venir amb tu al parc? Doncs et vaig seguir. Et vaig seguir i després vaig seguir a l'Elsi fins a casa seva. Vaig veure la Berta i em vaig presentar. No, no et preocupis, l'Elsi no en sap res... Això de les cartes s'havia d'acabar. Per l'Elsi, per tu, per mi, per tots. La Berta també hi pensava. No vull que t'enfadis, però en comptes de casar-la com t'havia dit, hem pensat que potser la Brígida ens pot donar a tots una lliçó i ajudar a les nenes que no tenen nines....A més, la Berta m'ha donat informació i detalls que et podrien ajudar a fer més real la carta. Anècdotes, petits secrets...

En Franz es va quedar quiet, immòbil. La Dora va notar que la idea li havia agradat. I no solament li havia agradat, sinó que pel seu cap ja s'imaginava i pensava en la carta que havia de fer.

-Gràcies, Dora. És el que necessitava.

Després d'anotar-se en un full "els secrets" revelats per la Berta a la Dora es va asseure al seu estudi i no va parar fins acabar la carta. Franz va quedar amb l'aire al cor de tan content que estava. Li va ensenyar a la Dora per saber la seva opinió. Dora se la va llegir i li va agradar tant que el va abraçar amb totes les seves forces.

S'havia fet tard, Franz havia de baixar a entregar la carta. En arribar al parc, l'Elsi ja l'esperava asseguda al banc on li havia llegit totes les cartes. Era una tarda freda i emboirada. Com sempre, l'Elsi va rebre la carta amb emoció i va comprovar el remitent.

- Encara és a Tanzània? -va comentar estranyada l'Elsi.

- Això sembla...

L'Elsi va obrir el sobre i en va treure la carta, li va donar al Franz que es va posar a llegir.

"Estimada Elsi,

Aquesta carta et resultarà molt diferent. No sé ni per on començar de tantes coses que vull explicar-te. Potser et sorprendrà, però encara estic a Àfrica. T'escric des de Tanzània; tocant a la frontera amb Kènia. Vaig pujar fins la muntanya més alta que mai hauria imaginat, és a 5.895 metres d'altitud respecte el mar."

- Què vol dir 5.895 metres respecte el mar? -va preguntar la Elsi

- És el que mesura la muntanya, que 5.895 metres és molt per una muntanya - va contestar Kafka.

- Ah, ja ho entenc- va dir la nena.

"Es diu Kilimanjaro. I ara entenc que Àfrica té aquella cosa que t'enganxa i t'enamora! Ah, per cert també vaig veure algunes plantes que a Berlín no hi són, són molt estranyes, perquè si s'acosten mosques, mosquits, libèl·lules o més insectes, la planta es tanca i s'empassa els insectes.

Allà vaig conèixer una persona fantàstica. Es diu Inge. És alemanya. Quan em va veure el dia mateix que tornava de l'excursió tan cansada em va invitar a casa seva. Bé, això de casa seva és un dir. Viu en una escola. Ella és mestra. I juntament amb en Hans, un amic seu que és enginyer, han construït aquesta casa-escola. No creguis que és com el col·legi com el que vas tu, i on m'hi havies portat més d'una vegada amagada dins la cartera.

Te'n recordes, que deixaves la cremallera de la motxilla una mica oberta perquè pogués respirar? I que, de vegades, m'agafava tanta gana que em menjava el crostonet del teu entrepà?"

A l'Elsi se li va obrir un somriure de bat a bat. Va assentir amb el cap.

"Doncs, em vaig quedar adormida de seguida, fins que l'endemà vaig despertar-me envoltada de carones que em miraven. Eren unes nenes precioses, totes fosques de pell i amb uns ulls grans com unes taronges. Anaven vestides amb robes velles, però tenien unes dents blanques com la neu del Kilimanjaro i uns somriures que anaven d'orella a orella. No entenia res del que deien, parlaven en un llenguatge estrany. Sort que la Inge m'ho anava traduint tot."

Kafka va parar un moment de llegir, com si ja hagués acabat la carta.

- Per què no segueixes llegint? -va interrogar l'Elsi intrigada.

- No, encara és molt més llarga, fa una estona que vinc de llegir una altra carta iestic una mica cansat- va excusar-se en Franz.

L'Elsi el va comprendre i li va preguntar si volia fer una pausa i beure aigua de la font. Franz es va aixecar i va anar cap a la font a airejar-se i beure aigua fresca. Seguidament, es va asseure i va agafar aire per continuar.

"La Inge em va explicar que aquelles nenes no havien vist cap nina tan bonica, tan tova ni tan blanca com jo. A l'escola quasi no hi havia mobles. Però el que em va sobtar més és que no tenien cap joguina.

Totes les nenes volien jugar amb mi. I m'agafaven a torns per acaronar-me. No em deixaven ni una estona sola. No saps l'alegria que tenia cada una d'elles a l'abraçar-me. Jo sóc molt feliç aquí. I veig que la meva presència en aquest lloc és molt important. És una sensació tan bonica! Tot l'amor que tu m'has donat ara el puc repartir jo.

Elsi, no voldria que et sentissis malament o trista. És com el que diu la teva mare, estàs compartint amb altres nenes la nostra amistat. Per tots aquests motius em quedo a viure a Àfrica. Espero i desitjo que algun dia puguis veure aquest magnífic paisatge de Tanzània. Segur que li agrada molt al teu pare, ja que ell és un apassionat de l'alta muntanya.

Espero que ho entenguis T'envio un gran petó per a tu i pels teus pares.

Brígida"

-Sents tristor? -va preguntar Franz

-Jo no, ara que ella és feliç jo també -va respondre l'Elsi.

Franz va somriure. Tot havia anat bé.

Es van acomiadar i la nena, l'Elsi, va anar corrents cap a casa seva. Va trucar el timbre i va entrar cridant:

-Mama, mama! Ja sé on vull anar de vacances aquest estiu!

-On vols anar bonica? -va dir la Berta sobtada per aquella entrada.

-Vull anar a Àfrica, a Tanzània! -va dir la nena molt decidida.

Berta va veure que l'Elsi tenia una carta entre les mans i se li va escriure un somriure als llavis.